

Sygn. akt V CNP 32/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi K. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 31 lipca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],
w sprawie z powództwa K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.
przeciwko K. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2014 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża skarżącego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą pozwanego K. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa rozpatrywana jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Natomiast skarga kasacyjna może wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie. Wbrew zarzutom skarżącego nie można uznać, by Sąd drugiej instancji naruszył, i to w sposób oczywisty, rażąco, przytoczone w skardze przepisy prawa materialnego. Podniesione w skardze problemy sprowadzają się do oceny terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę za studia lub usługi edukacyjne.

Kwestia ta budzi zasadnicze wątpliwości, które znalazły wyraz w szeregu skierowanych do Sądu Najwyższego pytań prawnych. Kwestia ta nie została dotychczas rozstrzygnięta. Nie można zatem twierdzić, że zaskarżone skargą orzeczenie zostało oparte na wykładni prawa, która jest rażąco wadliwa, sprzeczna z jednolicie pojmowaną i niebudzącą wątpliwości wykładnią przytoczonych w skardze przepisów. Nie można zatem dopatrzeć się rażącego naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy.

Wobec oczywistej bezzasadności skargi orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na istniejące wątpliwości co do wykładni wskazanych w skardze przepisów.